

Barack Obama és un dels principals aspirants a ser el candidat demòcrata a les eleccions presidencials dels Estats Units. EL TEMPS hi va poder parlar breument després d'una conferència, centrada en qüestions econòmiques, que va fer a Washington fa poc.

Potser no serà elegit president dels EUA, però Barack Obama (Honolulu, Hawaii, 1961) és el polític nord-americà que té més seguidors incondicionals. Allà on va abarrotar auditoris i camps d'esports. Per a molts, especialment els joves, Obama representa una alenada d'aire fresc dins un panorama polític nord-americà marcat per la crispació i la desafecció de la ciutadania. Per la seva joventut i el seu carisma, molts el comparen amb Kennedy. Com JFK, ell també és membre d'una minoria, l'afroamericana en el seu cas, marginada dels cenacles de poder de Washington.

—**Com veieu la situació de l'economia nord-americana?**

—Passa un moment de turbulències, i la cosa més preocupant és la situació que viu la classe treballadora nord-americana. És la que més treballa del món desenvolupat, però cobra un sou que fa massa temps que es troba congelat. Mentrestant, tots els costos que ha d'afrontar van creixent: l'educació, la benzina, la sanitat, etc.

—**Molts intel·lectuals ja no creuen que existeixin conceptes com la classe treballadora; no obstant això, vós el continueu fent servir...**

—Teniu raó, són molts els qui ens volen fer creure que és una categoria desfasada, i que ja no té sentit. Són els mateixos que diuen, tot seguit: "I si hi hagués lluita de classes, és clar que la meua la guanyaria." Les diferències entre rics i pobres en aquest país han crescut d'una manera alarmant. No pot ser que en deu minuts un executiu d'una gran companyia guanyi més que un treballador en 10 mesos.

—**Què cal fer per canviar aquesta situació?**

—A grans trets, cal provocar un canvi cultural. L'arrel de molts problemes econòmics és que en aquest

"Als Estats Units, és fonamental de canviar-hi la política fiscal"

país tothom va a la seva; l'individualisme és molt més marcat que no abans. Temps enrere tothom comprenia que la prosperitat d'un depenia de la dels altres. Per exemple, les empreses no poden tenir beneficis si els treballadors viuen angoixats per la hipoteca i no poden consumir.

—**Quines iniciatives duríeu a terme si fóssiu elegit president en l'àmbit econòmic?**

—Crec que és fonamental de canviar la política fiscal. Per començar, s'ha de reformar un sistema que és ple de forats legals que permeten a les empreses d'estalviar-se anualment 3.000 milions de dòlars en impostos. Si a aquests recursos hi

afegim els derivats de la cancel·lació de les retallades fiscals a les rendes altes de Bush, s'alliberaran prou recursos per a reduir impostos a les rendes baixes. En concret, oferiré una retallada de 500 dòlars que farà que 10 milions d'americans que es troben just per damunt del mínim d'exempció fiscal ja no hagin de pagar impostos. A més, també crec que s'ha de simplificar la declaració de la renda. Avui és tan complexa que cinc gestors contractats per l'*USA Today* per fer la declaració d'una mateixa família van arribar a cinc resultats diferents. En el futur no caldrà que les famílies nord-americanes es gastin 2.000 milions cada any en assessorament legal per fer la declaració

—**Com ha posat de manifest la crisi de les subprime, un dels principals problemes econòmics per a moltes famílies és no poder pagar la hipoteca. Que proposeu en aquest àmbit?**

—Es cert, posseir una casa és quelcom que dona tranquil·litat i confiança a la majoria de ciutadans, per la qual cosa els poders públics han de promoure que tothom pugui tenir accés a un habitatge. Si surto elegit em comprometo que l'estat pagui fins un 10% de la quota hipotecària per a aquelles famílies que guanyin menys de 50.000 dòlars anuals [uns 30.000 euros].

*Ricard González
Washington*